

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εβδομος ό χρόνος είναι
κι' έβρα πάλιν αι 'Αθήναι.

"Ετος χίλια όκτακόσα κι' έννεήγητα... τί καλά!
περισόμενα και πλούτη μάς έπηραν τó μωλά.

Τών όρων μάς μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

'Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνω,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι, — γιατί λεπτά δέν έχωμε,
και 'στών 'Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδαπήν,
και εις τήν 'Ελλάδα όλην — δίχως νάτζια κι' έντροπήν.

Συδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,
γιά τó ξένα όμως μίση — δεκαέντε και 'στό χέρι.
Κι' ένα φύλλο άν καρτής — έννεες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρά δέν δίδει — θά τόν φάη μαύρο φεΐδι.
Γράμματα και συνδρομαί — άν' εύθείας πρós έμέ.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Τού Σεπτεμβρίου πρώτη,
μετοικισίας κρότοι.

'Επίτ και τροκόσα κρατώ
και χαίρων τó Σχίσμα κυτώ.

Εικών πολιτική φαντασμογορική

(Είναι σχεδόν χαράγματα κι' ό Φασουλής ακόμα
σφιγγορρίζει άγριωνος και σκεπτικός 'στό στρώμα).

Φ. Θεέ μου, τί μαρτύριον!... βρέ Φασουλή, θά ρέψης...
τό καυκάλο σου τό ξερó θολόνουν τόσαι σκέψεις...
έκείνα τά τραχάματα κι' αι προσυνηθισθείς
δέν σέ άφίνουν μία στιγμή τó μάτι σου νά κλείσης.
'Αδύνατον νά κοιμηθώ, άν και κλινητής κείμαι,
άν δέ μικρόν άναπαυθό σηκόνομαι μέ φρίκην,
κι' έως θανάτου φαινομαί περίλυπος πός είμαι
ώσαν νά είχα κτήματα εις τήν Θεσσαλονίκην,
και ή φωτιά μου έφαγε τó ένα κι' άλλο κτήμα
και τώρα σέρνομαι γυμνός και πειναλέον όθμα.
Κι' όμως δέν είχα τίποτα νά χάσω εκεί πέρα,
ούτε ό μωστος 'ξόνισα, ούδ' ή σταγίς έβράχη,
ούτ' έφθασε ως σήμερα τής Μίκκας ή χολέρα,
ούδ' έρεθίσθη κανενός άνθρώπου τó στομάχι,
άλλά ή τύχη και γιά μάς τσο' αγαθά έκλώσθησε,
και ό Σουλτάνος έβωσε 'στούς Κρήτας άμνηστειάν,
κι' ό ούρανος μάς έδρεξε, και ό καιρός έδρσίσει,
και τάσθηθαι μάς σώματα κινούμεν μ' εύρωστειάν.

και ό καθένας εύκολα χωνεύει και χαρούπι
και ουτε φύλλος μάς τσιμπά, ούδ' όχληρόν κουρούπι,
κι' έλλην βροχήν υπόσχονται τών ουρανών οι θεοί,
κι' είμαι κι' έγώ πούδ καλά κι' ή φριμαίλα μου όλη,
σφιγγά και ή γαιθάρα μου από πολλήν ύγειάν,
κι' εύχαριστώ νυχθημερόν Χριστόν και Παναγίαν.

Τά πάντα φωτεινότατα μου φαίνονται και ρόδινα
μέ τέλη άνεπισαχυντα, ειρηνικά κι' άνόδυνα,
κι' έν τούτοις είναι κίτι τι όποδ μέ βρασανίσει
και έλιον μου τó σύστημα τó νευρικόν κλονίσει.
'Αν και δέν έχω άφορητά κακά νά ένδομωμαι,
άλλ' όμως όπνος κι' εις έμέ δέν έρχεται βροχός,
ένφ άνέτως έπρεπε κι' ήσυχώς νά κοιμωμαι,
νά βλέπω κών 'στών όπνον μου πός είμαι δυστυχής.
'Αφ' ης στιγμής διέλιθαν τού έθνους τήν Βουλήν
συνεταραχθ' ή εδωγής και τρυφερά μου φύσει
μ' έκτενον τόν συνδυασμόν τόν μέγαν και πολύν
τής 'Ανωπολιτεύσεως της διχοτομηθείσης.
'Εκτενος ό συνδυασμός μέ κάνει νά βουρλιζώμαι,
νά σκέπτομαι, ν' άδημονώ, και νά παραζαλιζώμαι.

κι' ἂν ἔτσι πᾶν οἱ προχόντες καὶ ἴσοι ἐν τοῖς πρώτοις,
ἀρτε πύλας, ἀρχόντες, νάλλῃ ὁ Τουρκοῦτης.

'Αδύνατον νὰ κοιμηθῶ... ἐγείρου, Φαουλιή...
τὸ ἔθνος ὅπως πρό-ερον τὰ λείψατα δὲν πνέει...
τὴν φουστανέλα ὄψωσέ τοῦ γέρο-Μπαρπαλιῆ
καὶ ὅτ' αὐτὴν σκιάζονται πολεμισταὶ γενναῖοι.
Νά! ὁ 'Αντώνης, ὁ Σαῖν-Ζούστ, καὶ ἄλλοι τῶν ἐν τάξει,
ὁ Ράλλης μόνον ὅτ' αὐτὴν νὰ σκιασθῇ δὲν θέλει,
καὶ τότε πιθανὸν κι' αὐτοῦ τὸν τράχηλον νὰ κόψῃ,
ἂν ὁ Μητσόπουλος κληθῇ καὶ ὁ Κατσινας λείψῃ.

'Αδύνατον νὰ κοιμηθῶ... ἐγείρου, μπεχλιδάνη...
ἀκούω μυστικὰς φωνὰς καθὼς τὸν Δεληγιάννη.
'Οργήγορα τὸ ροῦχα μου... δὲν μὲ χωρεῖ ὁ τόπος...
ἀνάγκη ὁ συνδυασμὸς νὰ γίνῃ ὅπως ὅπως...
ἀδύνατον νὰ κοιμηθῶ... παροξυσμὸς μὲ πᾶνει...
ἔμπρός, Πατρίς, ὀδηγεῖ με νὰ εὕρω τὸν Μεσσιάν...
'στὸ ἕνα κι' ἄλλο μου αὐτὴ βοῆ σαλπίζγων φθάνει
ὡς νὰ σαλπίζουσι Ἄγγελοι δευτέραν παρουσίαν.

(Φωνὴ βροντιώδης καὶ μεγάλη
ταυτῆ τοῦ Φαουλιῆ προσβάλλει)

Φων. 'Ενθ' τοσαῦτα σχέδια ἔλέγοντο μεγάλα
κι' ἐφαίνοντο τὰ πράγματα πῶς ἦσαν μέλι γάλα
κι' ὅπῃρχε τόπος ὅπωςοῦν καθέννας νὰ χωρῶσιν
ἄλλο ἀγγούρι ἐξαφνα 'εξέρτωσε 'στὴ μέση.
Κατσινας ὁ ἐκ τῶν Θηβῶν ἀνήλικος ἐφάνη
κι' ὁ Ράλλης δὲν τὸν δέχεται εἰς τὸν συνδυασμὸν,
περὶ τῆς ηλικίας του ὁ κόσμος ἐξεράνη
κι' ἔλα τὰ φρόνα ἐπαθάν σπουδαῖον ἐκπεσμόν.

(Φωνὴ δευτέρα
ἰσχυροτέρα.)

Φων. Συνεννοήσεις γίνονται, μὰ τίποτα δὲν βγαίνει...
'στὴν ἀνηλικιώτητα ὁ Ράλλης ἐπιμένει,
ἐνθ' θυμῶν ὁ Σαῖν-Ζούστ καὶ ὁ Ζυγομαλάς,
καὶ ἄνω κάτω βρισκονται ἡ τάλαινα 'Ελλάς.

(Τρίτη φωνὴ
γαϊδουρινή.)

Φων. Συνεννοήσεις ἔγιναν καὶ διασκέψεις ἄλλαι,
εἰς ὅλας ὁμοῦς ρήγανη καὶ μὲ τὰ δῶδ σου βῆλε.
Τοῦ κῆκου... τὸν ἀνήλικον ὁ Ράλλης δὲν τὸν θέλει,
μη-φραξὲ δὲ ὁ Δήμαρχος τῶν 'Επιταπύλων στέλλει,
ὅπως μ' ἐκεῖν' ἀποδεχθῆ πῶς ἔχει τὰ προσόντα,
ἀλλὰ 'στὴν πόρτα τοῦ κουφοῦ ὅσο κι' ἂν θέλῃς ὁρῶντα.

(κι' ἄλλη φωνὴ
πῶς μακροῦν.)

Φων. Προτάσει, ὅπως λέγεται, τοῦ ἀτιθάσσου Ράλλη,
εἰς μίαν συνεννοήσιν συνέρχονται κοινῇ
Κατσινας καὶ Κουκούλεζας καὶ Λάππας καὶ οἱ ἄλλοι,
τὸν τράχηλον τῶν κόπτοντες 'στοῦ ἔθνους τὴν φωνήν.
Οὐχ' ἤτεον θὰ παρερθεθῆ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
κι' ὁ μέγας Πρωτοκάθερος μετὰ τῶν 'Ημετέρων.

(Πέμπτη φωνὴ
πῶς συγκινεῖ.)

Φων. Σῆμασ ἀπάνω, Φαουλιή... τί κάθεσαι, κοπρίτη;
δὲν βλέπεις πῶς ἱστορικῶς γλυκογαράζ' ἦμερα ;....
ὁ Μπαρπαλιῆς μετώκησε 'στοῦ Γέροντος τὸ σητῆν
καὶ ἴσως ὁ συνδυασμὸς τελεσιώσῃ ἐκεῖ πέρα.

(Κι' ἔτι ἀκούεται φωνὴ,
ὅπου τὰ ἔγκματα δοσεῖ.)

Φων. Σιφῆρ μπαλέρ... ὁ κίνδυνος σχεδὸν ἀπεσοβήθη
κι' ἀνέπνευσαν τῶν πολιτῶν τὰ πλακωμένα στήθη.
'Ἐκ τοῦ μητρώου τῶν Θηβῶν τραγικῶς ἐπανερώθη
πῶς ὁ Κατσινας κέκρηται τὰ νόμιμα προσόντα,
καὶ οὕτως ἐπληρώθησαν οἱ πρὸ αἰώνων ἀποδοί
καὶ 'στὰ Χρηματιστήρια ὀφθῆθησαν τὰ φρόνα.

(Κι' ἄλλη φωνὴ ἐβδόμη,
ἰσχυροτέρη 'ἀκούμη.)

Φων. 'Αγάπης πνεῦμα ἤμερον τὰς δυσχερείας αἶρε
κι' ὁ Ράλλης τοῦ Καλλιφρονά ἐπίλησε τὸ χέρι,
πλὴν ἀσπασμὸν ἀντήλλαξε καὶ μὲ τὸν Νικολῆ,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος μᾶς καὶ μοῦτε τὸν ἔσπασε 'στὸ φίλημα,
περὶ θριάμβων προσεχῶν καθέννας ὁμιλεῖ,
κι' ὁ Θεοῦρης χαμογελά καὶ σβῶνει κάθε δίλημα.

(Φωνὴ ὀδύνη καὶ νιγλή,
πῶς τὴν ἐλπίδα προκαλεῖ.)

Φων. Τὸν Ράλλην προσεκάλεσε κρυφὰ κρυφὰ ὁ Γέρον
νὰ γίνουσι προβουλεύματα καὶ σχέδια βαρβάρτα,
κι' ὁ Λάππας ὁ τῆς Λεβαδείας, χαρὰν μεγάλην χαίρων,
ἀμέσως καταπράσινη 'εξέρωσε γραβάτα.

(Φωνὴ ἐννιάτη καὶ χονδρὴ
ὁδὸν τοῦ Θανάθῃ Κατωανδρῆ.)

Φων. Σπουδαῖα συνεννοήσεις κλεισμένων τῶν θυρῶν...
οὐδ' ἕνας κἂν 'Ημέτερος εὐρίσκειται παρών.

Ἀπὸ τὴν κλειδαρστρυπα οἱ πρόγονοι κυττοῦν,
ὁ σεβαστὸς Καλλιφρονᾶς ἀνάδει τὸ ταμπούκι,
κί' ὁ Ράλλης κί' ὁ Θεόδωρος μὲ σθένος συζητοῦν
ἔαν ὁ Λάμπας φαίνεται ἠψηλότερος τοῦ Ρούκη.

(Δεκάτ' ἐπόκιωρος Φωνὴ
ὡς νᾶρχεται ἀπὸ χανί).

Φων. Ἡ δέσποινα Καλλιφρονᾶ μὲ τὸ δεξι τῆς χεῖρι
'στοῦ Κρεστενίου τὸν Γεγὸν καρφὴ βαρὺ προσφέρει,
κί' ὁ Θεοδώρης βεβαιαί, παρόντος καὶ τοῦ Ράλλη,
πὺς τέτονον καιριακὴ καρφὴ καιμιμὴ δὲν ψήνει ἄλλη,
ἀρχίζει δὲ περὶ αὐτοῦ σπουδαίαν θεωρίαν
κί' ὁ Γέρος μένει ἐκπληκτικὸς μαζί μὲ τὴν κυρίαν.

(Φωνὴ ἀπὸ τὸν τοῖχον
μὲ νέον ἄλιος ἤχον).

Φων. Ὡραν σχεδὸν ἐνέφρασε ὁ λόγος τοῦ καρφὴ
καὶ τόσα γινώμα δι' αὐτὸν ἐλέχθησαν σφραί.

Διὰ τῆς ρητορείας τοῦ τῆς τόσον γλαφυρᾶς
καὶ μ' ἄλλην τὴν ἐμβριθεῖαν τῆς δόξηλης τοῦ κόκας
ἀπέδειξε πὺς ὁ καρφὴς τῆς σεβαστῆς κυρᾶς
εἶναι πολλὸ καλλίτερος καὶ τοῦ καρφὴ τῆς Μόκας.

(Πλαγία δωδεκάτη
τὸν Φασουλήν ταρτίει).

Φων. Περί τοῦ Λάμπρα ὄμιλον καὶ τοῦ μικροῦ Κατσίνα,
ἂν πρέπει νὰ συμπροσηγηθοῦν καὶ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα,
ὁ Ράλλης δὲ ἀπήντησε γελοῖον ἴστον Δεληγιάννη
πὺς δὲν ἔμπορε συνδιασμοῦν μὲ νήπια νὰ κάνην,
τοῦ εἶπε δὲ ὁ Θεόδωρος μὲ βλέμμα φλογισμένον:
εἰπὸ νηπιῶν στόματα θὰ καταρτίσω αἰνον.»

(Δεκάτη τρίτη ἐκ τῶν ἐγκάτων
περὶ προχείρων ἐμβαλωμάτων).

Φων. Λογομαχία ἔγινε περὶ τοῦ τί σκοπεῖται
νὰ κάμη ὁ Θεόδωρος ἂν ἴστον ἀρχὴν ἀνέβη.

κι' εκείνος εθεάωσε πώς πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῦ Πιρηνία Πρωθυπουργοῦ μπαλωματικῆς θὰ εἶναι. Τοῦτοτον τοῦ Προγράμματος τ' Ἐμμένα καὶ τὸ Ἄλφα, μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ θὰ παῖξῃ ρόλο Κάλφα, καὶ θάβαι μόνῃ του δουλειὰ νὰ βάζῃ μεντισόλας 'στὼν παπουτσιῶν τάνομηματα καὶ εἰς τῆς τρύπαις βλαῖς. Κι' ὁ Ράλλης τοῦ ἀπήνησε τοιαυτὰ ἐπὶ λέξει, πὼς πρόσωπον μπαλωματικῆ δὲν ἐνοεῖ θὰ παῖξῃ, τοῦ εἶπε δὲ ὁ Θεοδωρὸς «θαρρὸς πὼς θὰ μαλλώσωμε, ἀφοῦ δὲν ἐρχεσαι καὶ σὺ παππούτσια νὰ μαλλώσωμε».

(Θρηνώδης ἐρχεται Φωνή,
'Ἠλι Λαμὲ Σαβαθανί).

Φ ω ν. Σήμερα μαυρὸς οὐρανὸς, σήμερα μαυρὴ ἡμέρα, σήμερα πιά ὁ διάβολος μὰς ἔπηρε τὸν πατέρα, σήμερα θλιβονται βουὰ καὶ συγκινούνται θάλασσαί, κι' ὁ Ράλλης μὲ τὸν Θεοδωρὸν ὀριστικῶς τὰ χάλασε. Κανένας δὲν ἐπίσταυ ἢ σφαῖρα τὰ θολώσῃ κι' ὁ νέος Κάλφας μοναχὸς παππούτσια νὰ μαλλώσῃ.

(Ὁ Φασουλῆς σηκῶνεται ἀπάνω ἐξημμένως,
ἀλλ' ἔξαφνα ὁ Περικλῆς ὀρημῶ κατεσπενωμένως).

Φ. Φτοῦ! νὰ χαθῆς, παληάνθρωπε, μοῦ ἐκοφες τῆ φόρα...
Μὰ δὲν μοῦ λές τί ἐπαθεσ καὶ ἤλθεσ τέτοιαν ἔρα;
Π. Ἄδουαντὸν νὰ κοιμηθῶ... τί ἐπαθα δὲν ξέρω.
Φ. Κι' ἐγὼ, καυμένη Περικλῆ, τὰ ἔβια ὑποφέρω.
Π. Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ. Ἄδουαντὸν τὸ μάτι νὰ σφαλῶσ
κι' ἀκούω μυστικὰς φωνὰς καὶ ἀπ' ἐμπρὸς κι' ὀπίσω.
Ἄπ' ἄλλας ὄψεις μὰ φωνῆ μ' ἐτάραξε σπουδαίως
κι' ὡς κεραυνὸς ἐπάνω μου ἐνόσκηψε ραγδαίως.
Π. Καὶ δὲν μοῦ λέγει, ἀδελφέ, τί σοῦτε ἢ φωνῆ;
Φ. Ἐβρόντης κι' ἐφώναζε «Λαμὰ Σαβαθανί!»
«Σήμερα μαυρὸς οὐρανὸς, σήμερα μαυρὴ ἡμέρα,
σήμερα πιά ὁ διάβολος μὰς ἔπηρε τὸν πατέρα,
σήμερα θλιβονται βουὰ καὶ συγκινούνται θάλασσαί,
κι' ὁ Ράλλης μὲ τὸν Θεοδωρὸν ὀριστικῶς τὰ χάλασε».
Π. Κι' ἐγὼ, μωρέ, τὴν ἀκουσα...
Φ. Βρὲ τί μοῦ λές; ἀλήθεια;
Π. Παρὸλ ντονὲρ τὴν ἀκουσα κι' ἐφώναζε «φοθηεζα»,
κι' ἤλθα γι' αὐτὸ νὰ τρέψωμεν 'στὼς ἴσους ἐν τοῖς πρώτοις...
Φ. Πῶς φαίνεσαι, βρὲ Περικλῆ, πὼς εἶσαι πατριώτης.
Π. Ἄς τρέψωμεν, ἄς τρέψωμεν, κι' ἄς μὴν ἀπελπισθῶμεν.
Φ. Ἄς κλίνωμεν τὰ γόνατα καὶ ἄς προσευχηθῶμεν.

(Κι' οἱ δῶδ μὲ ὄρος ταπεινὸν
προσεύχονται 'στὸν οὐρανόν).

Π. Ὡ οὐρανὲ ποῦσαι 'ψηλὰ κατέβα κάμε κρίσι...
τὰ μῆταμα μὰς ἐβούρκωσαν καὶ τρέχουν σὴν τὴν βρῦσι.
Εἶναι πολλὰ τὰ βάραια καὶ ἢ καρδιάμας ἴλιγγι,
καὶ μὴ κουταλιὰ νερὸ τὸν ἄνθρωπο τὸν πνίγει,

κι' ὡς πού νὰ σπάξῃ μὴ φορὰ τῆς σφαῖρας τοῦ καλοῦπι
θὰ τρώγ' ἢ μυτγα σίβερο κι' ἀτσάλι τοῦ κουνοῦπι.
Ναί, Ὀδρανὲ, στερεώσε μωαλὰ κολοκυθένια...
μπαῖ 'στὸν Λάππα χάρησε καὶ 'στὸν Κατσίνα γίνεμα,
νὰ γίνῃ ὁ κοντὸς 'ψηλὸς καὶ ὁ σπανὸς Σεμτέλος
κι' ἐκείνος ὁ συνδιασμός νὰ πάρῃ ἐνα τέλος,
καὶ ἔως μας κι' ἐπίσκαψαι τὴν ἀμπελὸν σου ταῦτην
καὶ δῶσε νοῦν εἰς ἕκαστον τῆς πολιτείας ταῦτην,
καὶ ἄς μὰς σώσ' ἢ χάρησ σου γιὰ νὰ μὴν πάμε βλοῖ
'στὸν Τσιριγῶτη τὸ Δαφνί, 'στὴν Κέρκυρα, 'στὴν Τήνο,
προτοῦ ἀκόμη, Ὀδρανὲ, νὰ πάρωμε τὴν Πόλι'
μὲ τὸν νεαῖ τὸν Βασιλῆα καὶ μὲ τὸν Κωνσταντῖνο.
Φ. Ναί, κύριε τῶν Ὀδρανῶν, σὺ βοηθὸς γενεοῦ,
κι' ἐπάκουσον τοῦ δούλου σου τοῦ τόσοσ ταπεινοῦ.
'Ελάρωσε τοὺς κόπους μας καὶ τὰς πολλὰς φροντίδας,
τοὺς στεναγμούς μας ἤκουσεσ, μὰ καὶ τὴν πίστιν οἶδασ,
καὶ τὰ Βεράτσια ἐμαθεσ καὶ τὰλλα μὰς τὰ χάλια,
καὶ βλάπεισ πὼς ἐχάσαμε ταῦτά καὶ τὰ προχάλια.
Συμβίβασε τὰ πράγματα προτοῦ πλῆκωσῃ μπόρα,
κι' ἐκείνος ὁ συνδιασμός ἂν δὲν τελειώσῃ τώρα,
ἐπαπειλεῖται θύελλα, καθὼς ὁ κόσμος κρίνει,
κι' ἀμύσεσ ἢ παγκόσμιος σαλευέται εἰρήνη,
κι' ὁ Κάλξερ τῶν Γερμανῶν ἀδικῶσ μὲ τὸν Τσάρον
συσκέπεται περὶ αὐτῆσ καὶ τὸν κακόσ των φλάρων.
Π. Ναί, Κύριε τῶν Ὀδρανῶν, μὲ πόνο θὰ φωνάζω...
δὲν εἶν' ἀγῆ ἢ σηκωθῶ νὰ μὴν ἀναστενάξω.
'Εκείνος ὁ συνδιασμός μοῦ ἔπηρε τὸ μωαλὸ
καὶ νύκτα ἴμερα μὴ σιγῆμὴ τὰ μῆτα δὲν σφαλῶ.
Φ. Κι' ἐγὼ, μεγάλε Ὀδρανὲ, τραβῶ τὸν διάβολο μου,
θὰ φύγῃ τοῦ ταρεβέλο μου, θὰ στρέψῃ τὸ μωαλὸ μου.
Διαβαίν' ἢ νύκτα ἢ ἀργῆ κι' ἐγὼ γυμνὸς 'στὸ σερῶμα
παρὰμυλὸ καὶ σκέπτομαι τί θὰ συμβῆ ἀκόμα,
κὴν 'στὴν προσυνηνῶσην θὰ προσκληθῆ κι' ὁ Τρύφων,
κὴν θὰ γενῆ παραδεκτός, κὴν θὰχῃ γνώμησ φήφων,
κὴν τὸν Κατσίνα θὰ δεχθῆ ὁ Ράλλης καὶ τὸν Λάππα,
κὴν θὰ τινάζῃ καὶ τῶν δῶδ τὴν γούνα καὶ τὴν κάππα,
κὴν ὁ Ἄντωνης καὶ τοὺς δῶδ τὰς τοὺς ὑποστηρίξῃ,
κὴν κι' ὁ Λεβίθης ὁ Σαῖν-Ζούστ τὰ δόντια του θὰ τρέψῃ,
κὴν κι' ὁ ξανθὸς ὁ Γεωργιαντάς μὲ τὸν Σαῖν-Ζούστ θ' ἀστρέψῃ,
κὴν νέον ρήγμα θ' ἀνοχθῆ, κὴν πόλεμος θ' ἀνάψῃ,
κὴν θάβῃ κι' ὁ Κουκουλέζας, κὴν θάβῃ κι' ὁ Πετρανῆς,
κὴν θὰ τὰ πῆ ὁ Θεόδωρος κι' ὁ γαυρὸς Δημητράκης,
κὴν θὰ μαλλώσωσ καὶ οἱ δῶδ πρὸς τέρψιν τοῦ Φωκλίου,
κὴν τόσα διαβούλια θὰ πῆν κατὰ διαβόλου,
κὴν θὰ σηκώσῃ ὁ καθεῖς ξεχωριστῆ παντῆρα,
κὴν τὸν κακό μας τὸν καπρὸ, κὴν τὴν ψυχρῆ μας ἴμερα.
Π. Σήνω ἀπάνω. Φασουλῆ, κι' ἢ προσευχῆ μὰς ἀνάψῃ,
εὐὸ 'στὸν Ράλλῃ πῆγαμε κι' ἐγὼ 'στὸν Δεληγγιάνη.
Φ. Ἄς σπεύσωμεν, ἄς σπεύσωμεν, κι' ἐλιπὶ ἀκόμη μένει,
ἐλπίζω δὲ οἱ λόγοι μας πὼς δὲν θὰ πῆν χαμῆνει.
Π. Λοιπὸν εἰς ἔργον, Φασουλῆ... μὴν εἶσαι φαρτατάς.
Φ. Ἄς σπεύσωμεν, ἄς σπεύσωμεν... ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς.